

Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s slikami
v prosep afriških
misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

**Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana**

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, italijanskem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 lir, 60 am. cts., 2 Š.; s prilogo »Klaverjev koledar« 13 Din, 7.20 L, 80 am. cts., 2.60 Š.

Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA LJUBLJANA, Miklošičeva cesta šte. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23), via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Vsebina: Crni katehisti, naši pomočniki. — Apostolska prefektura Vindhuk. — Dušna premija. — Prvi misijonar Ovambo-dezele umrl. — Kratki misijonski dopisi. — Božična slavnost v Novem Antwerpenu. — Zveščarju jaslice za božič. — Požrtvovalen Tirolec. — Zahvalno pismo iz Afrike. — Uslišane molitve.

Darovi.

Od 1. maja do 30. junija:

- Za afriške misijone v splošnem Din 13.108.85; L 1.545.40.
- Za sv. maše Din 1142.—.
- Za stradajoče Din 2188.—.
- Za gobavce Din 87.—.
- Za odkup sužnjev Din 9134.—; L 2607.—.
- Za botrinske darove Din 6080.75; L 860.—.
- Za zamorčke Din 788.70.
- Za katehiste Din 191.55.
- Za kruh sv. Antona Din 6286.75; L 159.60.
- Za misijonsko zvezo Din 233.—.
- Za otroško zvezo Din 237.25.
- Za mašno zvezo Din 7289.75; L 82.—.
- Za Klaverjev vinar Din 10.—.
- Za afriški tisk in katekizem Din 1160.75.
- Za določene namene Din 1630.—.
- Za določene misijone Din 300.—.
- Za pohčerenje črne zamorske sestre Din 1000.—.
- Za Klaverjevo družbo Din 50.—.
- Iz nabiralnikov L 20.—.
- Prispevki podpornikov in udeležencev Din 404.—.

Tisočkrat »Bog povrni« vsem blagim dobrotnikom!

Popolni odpustki

katere lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

- Dne 30. novembra, na god sv. apostola Andreja.
- Dne 21. decembra, na god sv. apostola Tomaža.
- Dne 27. decembra, na god sv. apostola Janeza Ev.

Črni katehisti, najboljši pomočniki misijonarjev.

Črni katehisti — naši pomočniki.

Piše p. Banzin, apostolski vikar v Togo.

Kakor drugod, je tudi v Togo šola silne važnosti za apostolat. Ker je katekizem glavni predmet, zato se vsak učenec do neke mere vzgoji v katehista. Po zunanjih postajah vodijo šole črni katehisti. Mi bi radi pomnožili število vaških šol, ker nas mnogo poglavarjev prosi, da bi prišli k njim. Kadar obiščemo vas, nam ponosno kažejo veliko število otrok, rekoč: »Oče, poglej te otroke! Kedaj boš otvoril šolo v naši vasi?«

Mi jim obetamo za pozneje. Naše misli pa nam uhajajo v Evropo, od katere pričakujemo pomoči. Novo šolo ustanoviti nam ni tako lahko, ker potem moramo dobiti tudi novega katehista in ga nastaviti in plačati. Treba je nabaviti šolskih potrebščin, ki so zopet drage, četudi le za začetnike. Šolarji ne morejo niti najmanj prispevati; ako bi to od njih zahtevali, bi jih, zlasti v začetku, popolnoma odbili. Vsi stroški pridejo torej na misijon. Mi smo pa revni in ne moremo vsega, kakor bi radi. Srce nam je žalostno ob misli, koliko dobrega bi en sam katehist naredil na kakem kraju, kar bo vsled pomanjkanja sredstev moralo izostati. Ako pošljemo kakega katehista v kako pogansko vas, smo se je s tem tako rekoč polastili za Kristusa. Sezidamo hišo, ki je obenem cerkev in šola. Katehist zbere otroke, da jih nauči našega jezika. To je prvi namen, vsled

katerega se zapišejo v šolo. Ne da bi zapazili, se jim začne cepiti v srce božji nauk. Preden so začeli hoditi v misijonsko šolo, so Boga poznali komaj po imenu; v šoli pa ga поближе spoznajo in ga začno ljubiti in mu služiti. Res, da mnogo otrok ne vztraja do konca; vendar premnogo kristjanov izide iz šol v tolažbo presv. Sreca Jezusovemu. Nekateri so bolj vneti kot najboljši kristjani v Evropi. Za tako delo je pa treba resnega katehista, ki ni le zadosti poučen, ampak tudi zglednega življenja. On mora prekoračiti pogansko močvirje, ne da bi se umazal in se oblikovati v čistosti, potrpežljivosti, velikodušnosti in pobožnosti; kajti ko bi vseh teh čednosti ne imel, bi več škodoval nego koristil.

Poznam nekaj katehistov v okraju Anecho, ki so zgledni, in se spominjam besed nekoga od teh, ki deluje v svoji rodni vasi, kjer je njegov oče poglavar.

»Oče,« mi je rekel, »zdi se mi, da bi bilo zame bolje, ako me pošlješ na kak drug kraj.«

»Zakaj? Ali hočeš zapustiti domačo vas? Tu te vsi spoštujejo in tvoja šola je izvrstna. Celo poprejšnji kristjani hodijo zopet v cerkev, kar so bili opustili, odkar je bil odšel pater misijonar od njih.«

»Res, oče, toda jaz se bojim zase,« mi je odvrnil.

»Česa se bojiš?«

»Kakor veš: moj oče je poglavar v vasi. On ljubi misijonarje, sam pa ni kristjan. Naših dolžnosti ne pozna in me hoče na poganski način poročiti. On in moji strici si za to prizadevajo že več mesecev. Zato bi bilo bolje zame, da grem odtod.«

»Imaš prav,« sem mu odgovoril. »Vendar mi bomo najprej molili z vsemi kristjani, da bo Bog ganil srce tvojega očeta. potem ga bomo pa obiskali.«

To se je tudi zgodilo. Bog je dal, da smo očeta omečili, da je dovolil, da si poišče njegov sin krščansko družico. Še več: oče je zaprosil sina, naj ga poučuje v krščanskih resnicah. In danes je ta poglavar naš najbolj vneti katehumen v tej vasi. Kmalu ga bomo krstili. Star je že in je nedavno pokopal svojo zadnjo ženo.

Lahko bi navedel tudi drugih katehistov, ki zelo vneto delujejo, toda to bi bilo predolgo. Hotel sem le povedati, kako veliko oporo imamo v njih.

Pa mi boste ugovarjali: »Česa pa torej čakate, da ne pomnožite svojih šol? Pošljite katehista tja, kamor vas kličejo.« — Res. Jaz mislim ravno tako. Toda, kje naj vzamem denar, da plačam katehista? Tudi katehisti morajo živeti, se oblačiti,

in ako so oženjeni, za družino skrbeti. Radi revščine ne moremo nastaviti več ko teh 12 katehistov, ki jih imamo. Priznati moram, da se večkrat bojim konca meseca, ker često nimam niti toliko, da bi plačal katehiste.

Ali bi se ne našlo med bralci »Odmeva« usmiljenih duš, ki bi mi pomagale v moji potrebi? Kdo bi mogel in hotel katero teh stranskih postaj obenem s katehistom tako rekoč adoptirati? Stroški bi znašali 20 funtov šterlingov (6000 Din) za eno leto, kajti tudi v Afriki je življenje drago. Tem dobrotnikom pa bodi rečeno: »Bog vam poplačaj stotero v tem in prihodnjem življenju! Jaz se morem zahvaliti le z molitvijo.« — Priporočam svojo in svojih poganov zadevo sv. Petru Klaverju. Naj bi se on za stvar zavzel in jo izpeljal.

Opomba uredništva: Dobro bi bilo, ko bi kak misijonski odsek, kongregacija, farna občina itd. izpeljala načrt in željo misijonarja v Togo in vsaj za eno leto prevzela skrb za eno misijonsko postajo? Prispevke in oglase sprejema Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Miklošičeva cesta 3.

Apostolska prefektura Vindhuk.

P. Ivan Dohren O. M. I. piše iz Vindhuka naši vrhovni voditeljici:

Mi delujemo tu v Zahodni Afriki v zelo težavni misijonski postaji. Ker je bil očitvidno ta kraj od Boga ustvarjen le za divje živali, zato je tu le malo ljudi, in še ti so gotovo le zablodili semkaj. Dežela bi mogla biti pravi raj; zakaj tukaj vse silno bohotno uspeva — a k o b i l e dežja bilo vedno dosti... Toda že besedica »ako« vse pove. Včasih je dežja le malo, včasih pa pride s takim nalivom, da se človek spomni na vesoljni potop. Najprej taka suša, da ovenejo vse rastline, potem pa povodenj vse vzame. Sestra Frančiška, naša vrtnarica, nas je že tolažila s tem, da bo, kadar pride v nebesa, vzela oblake »čez« in potem bo dež samo takrat, ko ga bo treba. Že naprej se veselimo teh srečnih časov. Navzlic neprilikam nam ne zmanjka poguma in humorja. Težke čase smo že preživeli v teh krajih, a vselej smo pogumno delali naprej v božjo čast in v rešitev neumrljivih duš. O svojih zanimivih misijonskih potovanjih Vam bom pripovedoval drugič. Za danes le še o zidanju naše bolnišnice. Zaupno Vam povem, da sem zašel med berače, in pravijo, da ta posel prav dobro razumem. Tudi mi pravi zavest, da, ko Vam te vrstice pišem, ne bo zastoj moje zaupanje na Vašo dobrotljivost in usmiljenje. Tisočerim mi-

sijonarjem ste že bili rešiteljica v stiski, kako bi neki mene zavrnilo? Tega si ne morem misliti. Torej: zidamo bolnišnico za naše domačine. Za to je treba kamenja, apna, cementa, lesa, pločevine za streho, vrata in okna in naposled oprave. Da pa se vse to dobi, je treba denarja, in tega jaz ubogi nemanič nimam. Tega Vam ni treba dokazovati, kajti kot redovniku mi je vsako imetje prepovedano. Toda Bog je poskrbel nam za pomoč, ker je dal Vam dobrotljivo srce. Jaz sicer nimam denarja, a imam dvoje delavnih rok. Kamenje in apno pripravljam sam s svojimi duhovskimi rokami v potu svojega obraza. Neki drugi dobitnik mi bo preskrbel cement za tlak, in sicer je to neki jud. Če je torej jud tolikanj velikodušen, mi ne smemo biti manj.

Vas, blagorodna gospa grofica, bi prosil, da me podprete s tremi tisoči markami pri mojem podjetju za napravo strehe. Jaz Vam bom vedno hvaležen, a povrnil Vam bo ljubi Bog.

Že Vas vidim, kako ste veseli, da boste mogli pomagati v potrebi; med tem bom pa jaz tukaj pridno lomil kamenje. Radoveden sem, kdo bo bolj priden in svojo nalogo poprej dovršil, ali boste Vi poprej prispevali tri tisoč mark za streho ali bom jaz poprej napravil 50 tisoč kamenjev za zidovje. Medtem pa bom juda priganjal, da naj se požuri s cementom, da ne nastopi zastoj pri zidanju, ampak da bo šlo vse hitro in po redu izpod rok.

Dozdaj smo imeli malo bolniško sobo dvanajstih metrov za bolnike; toda ko bi Vi vedeli, koliko duš je bilo že pridobljenih za nebesa v tem prostoru! V enem samem tednu smo 11 bušmanov na smrtni postelji poučili in krstili, kar bi se gotovo ne bilo zgodilo, ako bi te sobice ne imeli.

Ali ni to res božje delo, h kateremu boste tudi Vi pripomogli. Moja prošnja naj Vam bo kakor klic božji, ki Vas priganja k delu usmiljenja. Ker je Bog poskrbel, da je njegov klic prišel do Vas, bo skrbel tudi, da Vaše besede padejo na rodovitna tla pri Vaših dobitnikih.

Gre za božje delo, delo krščanske ljubezni do bližnjega, za mučeno in zapuščeno ljudstvo v južnozahodni Afriki.

		<p><i>DUŠNA PREMIJA. V namen naših naročnikov in dobitnikov opravijo afriški misijonski škojfe in misijonarji letno 500 svetih maš.</i></p>		
				
				

Prvi misijonar Ovambo-dežele umrl.

Pismo p. Bückinga O. M. I. iz misijona sv. Terezije Deteta Jezusa.

Velika izguba in nesreča je zadela naš misijon sv. Terezije. Umrl je moj pridni sotrudnik preč. p. Oton Furman 23. junija v bolnišnici finskega misijona Oniipe. Po komaj enoletnem delovanju ga je pograbila zavrtna Malaria tropica. Bog mu je dal plačilo za njegovo delo v službi sv. Cerkve. Le 10 mesecev je mogel pokojni delovati v svoji priljubljeni poganski deželi, pa ga je že razjedla »gorečnost za lepoto hiše božje«. V tem kratkem času se je izkazal pravega apostola in vojščaka Kristusovega.

Od zore do mraka je delal, da dozida in ustanovi prvo misijonsko postajo v Ovambo-deželi. Nič mu ni bilo pretežko: sekal je drevesa, kopal jarke, delal ob dnevni vročini na vrtu itd. Pri tem se je marljivo učil treh jezikov, ki jih tukaj govorimo: ozindongo, ozikuambi, ozikuanjama. Zadnjega je govoril že čisto gladko, v ozindongi pa je že pridigoval. Pozno v noč je še sedel pri knjigah in študiral iz bogoslovja, moralke in misijonske vede. **Ni izgubil niti 5 minut časa.**

Kako vnet in pobožen je bil kot duhovnik! Silno pobožno je maševal. Kako mu je bilo žal, da na potovanjih ni bilo mogoče vsak dan maševati. Brevir je na potovanju molil ali na vozu ali na konju. Redovno pravilo je vedno nosil seboj in ga prebiral celo ob vetru in dežju, kar so pričali zelo obrabljeni listi. — In kako je bil vnet za izveličanje duš! Vsak dan je poučeval: ob delavnikih podnevi in zvečer, ob nedeljah in praznikih pa že celo. Vsak teden parkrat je obiskal svoje bolnike.

Vnetost za hišo božjo in razširjenje vere ga je razjedala in končno umorila. Sam sebi ni prizanašal. Ker je bil močne postave in trdnega zdravja, je mladi apostol mislil, da je kos vsakemu naporu in da mu zadostuje le malo hrane. V tem oziru je nase skoro čisto pozabil. Dokler sva skupaj stanovala, sem jaz skrbel za vse potrebno. Ko sem se pa 1. junija vrnil po daljšem potovanju v misijon sv. Terezije, sem zapazil, da moj duhovni tovariš zelo pokašljeje. Bil je zelo bolan, vendar se radi vnetosti za svoje zamorce ni zmenil za svojo bolezen. Jaz sem mu zapovedal, da se mora varovati. Že 5. junija sta ga napadli pljučnica in malarija. En teden sem mu sam stregel; toda zdravnik je zapovedal, da se spravi v bolnišnico v Oniipi. Mislite si, kako težka je bila štiridnevna vožnja za bolnika po tako slabih potih. Na poti sem mu neko jutro ob solnčnem vzhodu podelil sv. poslednje olje, kajti šlo je z njim

proti koncu. V četrtek smo dospeli v Ondonguo, v petek pa v bolnišnico v Oniipi ob pol 11.

Tu so patru silno skrbno stregli, zato sem se mogel vrniti k sv. Tereziji. Toda v nedeljo se je stanje zelo poslabšalo. Bolnik je prišel ob zavest, vročina je naraščala do 42° C, v

P. Oton Furman,

torek pa ga je smrt rešila trpljenja. Poklicali so me po selu in prišel sem ravno o pravem času, da sem mogel svojega sobrata cerkveno pokopati.

V juniju smo torej hodili križev pot, ki se je končal na Kalvariji. Toda za Golgoto mora priti Velika noč. Upam, da po smrti ljubega p. Otona pride tudi za naš misijon dan vstajenja: namreč izpreobrnitev mnogo poganov v našem misijon-skem kraju Ovambo-deželi.

Kratki misijonski dopisi.

Škof Sweets, apostolski vikar v Nyanzi piše: »Zelo smo bili veseli vaše pošiljatve. Koliko otrok ste osrečili! Seminarist Henrik se vam posebno zahvaljuje. Zdaj je v II. letu filozofije. P. Tryphonu kolo zelo dobro služi in mu prihrani mnogo truda. Mali seminar šteje 80, veliki 16 gojencev.

Škof Pihot, apostolski vikar v Majungi (Madagaskar): Napredujemo v spreobrnitvah in v šolskih zadevah. Da bodo uspehi še večji, potrebujemo domačih klerikov in seminar. Radi bi sprejeli gojence že koncem leta, toda manjka nam vsote 100.000 frankov. Upamo, da nam bo prišla na pomoč Družba sv. Petra Klaverja, ki se ji priporočamo tudi v molitev. Oboje je potrebno, ako hočemo, da bo naše delo uspevalo.

Škof Fortineau C. S. -Sp. apostolski vikar v Diego-Suarezu piše. »Vaš zavoj je došel nepokvarjen. Razveselili smo se zlasti rožnih vencev in svetinjic. Razdal jih bo p. Vogel, ki ravno sedaj odhaja

na 44 postaj. — Priporočam vaši dobrotljivosti svoje katehiste v Imerimandrozi; žal da so tako slabo preskrbljeni z vsem potrebnim. — V nedeljo, 22. marca, smo prepeljali telesne ostanke škofa Corbeta, apostol. vikarja v Diego-Suarezu, v katedralo. Umrl je 25. julija 1914. To je bila zelo velika slovesnost.«

P. Stanislaw Siemienski D. J. piše iz Broken-Hilla: »Nedelja je in že pozno ponoči, toda za premišljevanje ugoden čas. Srčna hvala v svojem imenu in v imenu br. Longa za poslané darove. Oba zaboja sta srečno dospela. Zelo smo bili veseli, ko smo našli vse celo in nepokvarjeno. Vse smo takoj pomečili, in br. Longa je bil kakor kak kitajski mandarin na novega leta dan. Tisočkrat: Bog plačaj! — Zlasti obleka je velike cene. Porabil sem zase, za svoje sobrate in za katehiste. Protestantški učitelji so zelo elegantni; zato moram tudi jaz skrbeti za čast svojih. Tu pa je vse tako strašno drago.«

Božična slavnost v Novem Antwerpenu. (Belgijski Kongo.)

Piše škof de Boeck, apostolski vikar v Novem Antwerpenu.

Lepi božični prazniki so minuli. Naših 80 katehistov je prišlo z velikim številom kristjanov na misijon. Že nekaj dni pred prazniki je v misijonu kar mrgolelo ljudi.

Skoro vsi so se pripeljali v čolnih iz bližnjih vasi in iz daljne okolice, kjer je zemlja preprežena z vodnimi jarki. Čolnarji so krmarili z drogi in velikimi kljukami. Ta način je mnogo bolj pripraven za plitve vode, ko veslanje. Kmalu so dospeli tudi stanovalci obrežja pojoč in bobnajoč. Preskrbljeni z odejami in jestvinami so poiskali stanovanja in prenočišča pri svojih sorodnikih, znancih in prijateljih. Nekateri katehumeni, ki našega misijona še niso

videli, so kar zijali od začudenja ob pogledu na naša poslopja, cerkev in zvonik. Ko so slišali uro biti, so vprašali radovedno: »Kdo pa tolče tu gori na zvon?« Ko so jim domačini odgovorili, da ura sama bije, se niso mogli temu dovolj načuditi.

Vsak večer so se zbrali tujci v cerkvi k pouku, ki so ga pač le redko slišali iz ust duhovnika. Med njimi so bili tudi taki, ki so se vozili po 8 do 10 dni.

Po dnevi smo spovedovali. Spovedancev je bilo 2000, sv. obhajil pa 6400.

O. Trifon, goreč zamorski duhovnik, gre s kolesom na svoja apostolska dela (kolo so darovali dobrotniki Klaverjeve družbe).

Na božični večer je bila opolnoči slovesna polnočnica. Cerkev je bila mnogo premajhna, četudi so imeli dostop le kristjani. Pri jutranji službi božji je bila zunaj cerkve navzoča še velika množica ljudstva. Med posameznimi službami božjimi po dnevi so se mogli vsi razvrstiti in dobiti dostop. Občudovali so lepo betlehemsko votlino, ki so jo postavili frančiškani. Neprestano so zamorci prihajali in odhajali, poklekali pred jaslice in darovali cvetlice Jezuščku.

Sedaj, ko so zopet doma v svojih vaseh, pripovedujejo na dolgo in široko, kaj so vse videli, kakor nekdam pastirci. Nekateri trdijo v svoji preprostosti, da so v resnici videli pravo božje dete.

O, da bi ga vsi tukajšnji pogani v resnici spoznali, tega božjega Izveličarja, ki jih tako ljubi in želi, da bi se izpreobrili. Naj bi mu vsi služili in ga iz vsega srca čistili. To željo izražamo misijonarji, ko klečimo ob jaslicah in z nami vred gotovo tudi vsi prijatelji Družbe sv. Petra Klaverja.

Zveličarju jaslice za božič.

Ne bi li hotel tudi ti, dragi čitatelj, blaga čitateljica, k božičnim praznikom napraviti Jezuščku jaslic, in sicer lepih, nad katerimi bi božje Detece imelo prav veliko veselje? Kajne, da želiš? — Dobro; torej poslušaj, na kak način to lahko storiš. Pred par leti je bilo na neki razstavi cerkvenih potrebščin videti več lepih mašnih kelihov, narejenih iz zlatnine in dragocenosti, ki so jih velikodušna srca darovala za misijone. Imaš li tudi ti kaj takega? Morda kak prstan, uhane, vratno verižico ali zaponke? Kaj, ko bi iz ljubezni do Zveličarja, ki iz same ljubezni do nas biva v tabernaklju, žrtvoval to evharističnemu Jezusu. — Ravno bogoslužnih predmetov, kot: kelihov, ciborijev, monštranc, svečnikov in kadilnic tako zelo primanjkuje v misijonih. Kdo nam pomaga napraviti Zveličarju, misijonarjem in novokrščencem to božično veselje? — Vsak, tudi najmanjši dar za bogoslužne predmete hvaležno sprejme Klaverjeva družba v Ljubljani, Miklošičeva cesta 3.

Požrtvovalen Tirolec.

Neki poštni uradnik na Tirolskem, vrl katoličan, kot njegovi očetje, ki so že pred tolikimi leti posvetili svojo drago domovino presvetemu Srcu Jezusovemu, si šteje v največjo srečo, da sme vsak dan streči pri sv. maši. V sveti vnemi je kupil s svojimi prihranki dragocen kelih ter ga daroval duhovniku, kateremu je navadno ministriral. In vselej ga je prešinjala blažena radost, ko je pri povzdigovanju gledal kelih s presv. rešnjo Krvjo v posvečenih mašnikovih rokah. Nekoč pa dotični duhovnik, velik prijatelj misijonov, vpraša svojega zvestega strežnika, ne bi li hotel te svoje sreče in veselja žrtvovati in darovati kelih Klaverjevi družbi za kako ubogo misijonsko cerkev v Afriki? Brez obotavljanja se je vrli mož odločil za ta predlog. — Kajne, kako lep zgled požrtvovalne nesebičnosti! Naj odslej presveta Kri iz **njegovega** keliha rosi in namaka suho afriško zemljo, iz katere naj vzklije mnogoštevilno in plodonosno cvetje krščanskega življenja.

Zahvalno pismo iz Afrike.

Piše sestra M. Canuta, C. P. S. v Natalu

Dne 18. avgusta nam je došla nepričakovana in nad vse razveseljiva vest, da so dospeli iz daljne Evrope kar štirje za-
boji. O, to je bilo radovednosti, dokler niso drugi dan prinesli
velikodušnih darov v misijon.

Kako se vam naj skažemo hvaležne! Ne moremo z bese-
dami izraziti čuvstev, ki polnijo naša srca ob toliki vaši do-
broti. Naj vam torej On, plačnik vsega dobrega, na dan plačila
stotero vrne, tukaj na zemlji pa naj vam da najobilnejši bla-
goslov! V ta namen hočemo, ker drugega ne moremo, za naše
blage dobrotnike vedno goreče moliti.

Kako veliko je bilo začudenje naših vernikov, ko je na
praznik Marijinega rojstva duhovnik v novem belem mašnem
plašču, ki ste nam ga poslali, pristopil k oltarju; na praznik
povišanja sv. Križa pa v rdečem. Vsi navzoči so svoje molitve
darovali po namenu velikodušnih darovalcev. Videti bi morali
veselje naše dobre sestre zakristanke ob prejemu nove mašne
obleke; kajti stara je postala že skoraj nerabna. Ker mora od
časa vojske sem vsaka misijonska postaja sama skrbeti za
svoje potrebščine, je zlasti revnejšim misijonom večkrat zelo
težko, zmagati velike stroške. Toda ljubi Bog neredkokrat ču-
dovito poplača naše zaupanje v njegovo previdnost in dobroto.

Dovolite nadalje, da omenim še nekaj prizorov, iz katerih
boste spoznali, koliko sreče in radosti so povzročili drugi vaši
darovi med našimi dobrimi črnci.

Neka stara mamica je dobila novo obleko; pa vam je od
veselja poskakovala in se vrtela kot mlado dekle ter se venomer
zahvaljevala, dokler ji končno nisem rekla, naj rajši gre v
cerkev in se tam zahvali ljubemu Bogu za prejeti dar.

Pred kratkim je prihajal ob nedeljah v cerkev neki deček,
oblečen v star telovnik in s klobukom, o katerem se ni vedelo,
kakšna je bila njegova prvotna barva in oblika. Dobil je hla-
čice; pa je bilo smeha med drugimi dečki, ker si jih revež ni
znal obleči. Vedno si jih je hotel namreč nataktniti na roko,
mesto da bi z nogami smuknil vanje. — Nekemu drugemu na-
vihancu, ki ni trpel dolgo celih hlač, sem zagrozila, češ: »Nisi
vreden, da nosiš hlače; dala ti bom vrečo mesto njih...« Ne-
kega dne ga najdem v spalnici, sedečega, ko je ravno krpal,
seveda zopet strgane hlače. Ko je kmalu na to bilo pregledo-
vanje obleke, se porednež moško postavi predme in pravi:
»Glej, sestra, moje hlače so še cele. Torej vendar zaslužim, da
jih nosim.«

Nedavno sem govorila z deklico, ki je imela krilce, ki ji je segalo komaj do kolen. Ko jo vsled tega posvarim, mi odvrne: »Ni moja krivda, dobra sestra, da je obleka prekratka. Delala sem pri nekem belokožcu, a nisem zaslužila toliko, da bi mogla kupiti več blaga.« Rekla sem ji, naj to obleko odstopi svoji mlajši sestrici; namesto nje sem ji obljubila drugo, kar je z veseljem sprejela.

Ne prišla bi tako kmalu do konca, ko bi hotela opisovati in naštevati vse slučaje, ki so v zvezi z vašimi velikodušnimi darovi. — Tisočeri božji blagoslov vam in vsem vašim so-trudnikom!

O p o m b a: Prosimo blage prijatelje misijonov, naj darove v perilu, obleki ali tudi v denarju za obleko blagovolijo poslati Klaverjevi družbi (v Ljubljani, Miklošičeva cesta 3), ki jih nato pošlje misijonarjem in misijonskim sestram v Afriko.

Uslišane molitve

**na priprošnja ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja,
Marije Terezije Ledóchowske.**

»Na prošnja Marije Terezije Ledóchowske mi je bilo pomagano v neki zadevi, da je moj sin zopet dobil delo. Zato pošiljam dar za misijone, kakor sem bila obljubila.« — F. K.

Neka gospodična A. M. iz L. je v neki važni zadevi opravila devetdnevnicu k pokojni ustanoviteljici M. Tereziji Ledóchowski in je bila tudi uslišana. V znak hvaležnosti je obljubila dar za afriške misijone in objavo v »Odmevu«.

»Župnik sem in imam bolešno deklo. Vsak torek opravim sveto mašo v čast presv. Trojici v zahvalo za blaženost grofice Ledóchowske in prosim Boga z ozirom na zasluženje pokojnice, da bi se bolezen moji dekli vsaj nekoliko zboljšala. Moram reči, da sem mnogo dosegel.« — I. H.

»Tisočera zahvala grofici M. T. Ledóchowski, da sem ozdravela od zelo hude živčne bolezní.« — Vneta agitatorica za »Odmev«.

T. E. iz V. piše: »Na priprošnja pokojne ustanoviteljice M. T. Ledóchowske je moj mož, ki je imel hudo bolezen v glavi, ozdravel. Vsi zdravniki so bili že obupali nad njim; pa sva jaz in še neka sorodnica opravili devetdnevnicu k Mariji Tereziji Ledóchowski, že po par dneh se je videl uspeh; potem je pa bilo od dne do dne bolje — danes je moj mož zdrav. Iz hvaležnosti pošiljava dar za misijone.«

»Srčna hvala Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč v mnogih zadevah.« — L. Sp.

K. prosi, da se objavi sledeče: »Imel sem srčno napako in sem moral včasih po več dni ležati. Priporočil sem se M. T. Ledóchowski

in sem obljubil, ako bom uslišan, da bom to objavil in da bom dal krstiti zamorskega otroka na njeno ime. Po tistem mi je začelo iti na bolje in sedaj sem toliko trden, da morem iti v cerkev in tudi kako krajšo pot.«

»Vaša ljuba ustanoviteljica me je že večkrat uslišala. Obljubila sem, da to objavim, zato, da jo bodo tudi drugi čezdalje bolj častili.« — Grofica A. B.

»Pošiljam majhen dar, ker sem bila čudovito uslišana, ko sem se priporočila ustanoviteljici M. T. Ledóchowski in obljubila dar in objavo.« — M. P.

»Zopet sem bila na prošnjo grofice Ledóchowske uslišana v neki stanovanjski zadevi. V zahvalo zato objavljam uslišanje in pošiljam objavljeni dar.« — M. G.

»Prosim javne zahvale Mariji Tereziji Ledóchowski za večkratno uslišanje, posebno še, da je bil moj mož v neki nesreči v gozdu obvarovan gotove smrti. Pošiljam dar 60 Din.« — R. S.

»V zahvalo, da je na priprošnjo blagopokojne grofice Ledóchowske ozdravil moj sinček, pošiljam dar 20 Din za afriški tisk.« — M. B., Maribor.

»Zahvaljujem se Mariji Ter. Ledóchowski, ker sem bil na njeno priprošnjo uslišan v važni zadevi pri živini. V zahvalo pošiljam dar.« — N. N.

»Srčna hvala grofici Mariji Tereziji Ledóchowski za pomoč, da sem dobila neko službo. Opravila sem devetdnevnicu in obljubila objavo v »Odmevu« in da odkupim enega otroka, ki bo krščen na ime Marija Terezija.« — M. R.

»Dar v zahvalo za uslišano molitev na priprošnjo pokojne grofice Marije Terezije Ledóchowske v neki težki zadevi s prošnjo, da to objavite.« — M. G. iz B.

»Hvala zamorski materi za pomoč v neki težavni zadevi.« — M. K. St.

»Pošiljam ta dar v zahvalo za hitro uslišanje moje prošnje po grofici Ledóchowski.«

»Srčna hvala ustanoviteljici Klaverjeve družbe za pomoč v težki bolezni moje nečakinje. Prilagam dar, kakor sem obljubila.« — S. F.

»Ko sem se zatekel k pokojni ustanoviteljici Klaverjeve družbe, sem bil uslišan. Kot zahvalo sem obljubil dar in objavo.« — F. V.

Gosp. H.: »400 mark za zadobljeno pomoč po priprošnji blagopokojne ustanoviteljice.«

»Zahvaljujem se ustanoviteljici Klaverjeve družbe za pomoč v važni družinski zadevi. Zahvala je bila obljubljena po uslišanju z mesečnim darom skoz eno leto.« — P. H., Ljubljana.

*Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijon-
skih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.*

Urejuje in zastopa izdajatelja dr. J. Jerše.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.

Blagoslovne podobe sv. Očeta.

Kdor pridobi „Odmev“ ali „Zamorčku“ dvajset novih naročnikov ter vnaprej plača, dobi lepo podobo sv. Očeta in poseben blagoslov Nj. Svetosti zase in svoje sorodnike. Prosimo za jasno ime dotičnega, ki naj pride na podobo.

Mašna zveza za Afriko.

V mesecu vseh vernih duš ne pozabite vaših dragih rajnkih. Vpišite jih v »Mašno zvezo za Afriko«. Tako storite njim in ubogim afriškim misijonom veliko dobroto, ker vsi prispevki pridejo misijonom v korist. Udnina za enega stane enkrat za vedno 3 Din. Deležni so s tem 300 sv. maš, katere se opravijo vsako leto za vse ude zveze, bodisi žive ali mrtve. — Ljubi čitatelj, ali pa si ti sam že vpisan v »Mašno zvezo za Afriko«? Ne mudi se, koliko božjega varstva in blagoslova se razliva iz neprecenljive daritve sv. maše. Kdor želi sprejemno podobico, naj doda še 1 Din za poštnino. Prosimo, pošiljajte prijave in prispevke Družbi sv. Petra Klaverja.

Vse cenjene naročnike,

kateri naročnine za »Odmev« in »Zamorčka« za tekoče leto 1926. še niso poravnali, nujno prosimo, naj to čimprej store in obenem pošljejo tudi naročnino za prihodnje leto. Prosimo, plačujte naročnino vedno vnaprej!

Našim ljubim podpornikom in podpornicam bo gotovo ljubo, če jih na tem mestu opomnimo, da so deležni mnogih popolnih in nepopolnih odpustkov le toliko časa, dokler redno odštevajo svoj letni podporniški prispevek (letno 3 Din, za duhovnike 5 Din).

Blagovolite upoštevati našo prošnjo!

Družba sv. Petra Klaverja
za afriške misijone.

Jožefa La Ponte

sodalka sv. Petra Klaverja od leta 1897.

po dolgih letih delovanja za misijone, med katerimi je opravljala ponovno službo voditeljice družbene hiše »Maria Sorg« in regionalne voditeljice, je trpela mučeništvo bolezni, katera jo je zadnjih 5 let neprestano vezala na posteljo, pa kljub temu blaga pokojnica ni nehala delati.

Previdena s svetimi zakramenti, izročila je svojo dušo Gospodu na praznik Marijinega imena, 12. septembra l. 1926. Ljuba pokojnica je imela ljubeče srce nele za misijone ampak tudi za dobrotnike, zato jo še z večjim zaupanjem

priporočamo v sv. molitev.

Razširjajte naše koledarje:

Klaverjev koledar 1927

Ima kot prilogo lepo barvano sliko sv. Antona. Ginljive povestice iz misijonskega polja črne Afrike. Zlasti je lepa in poučna povest „Sestra Deo gratias“ vzbudila mnogo zanimanja. — Dasi je vsebina koledarja obširnejša, ostane cena ista kot lani.

1 koledar 5 Din. Pri naročbi 10 izv. eden povrh.

Misijonski koledarček za mladino 1927

Kdo ne bi svojo deco razveselil s tem ljubkim in poučnim koledarčkom? Pa tudi odraslim se jako dopade in radi segajo po njem. Prinaša izredno lepe povestice in slike iz življenja ljubih zamorčkov. Cena samo 3 Din. Pri naročbi 10 izv. eden povrh.

Priporočamo oba koledarja kot najlepše

➔ **Miklavževo in božično darilo.** ➔

➔ **Novo iz zaloge.** ➔

Lepa misijonska igra v treh slikah

„Afindra, zamorska deklica“.

Za vprizoritev jo toplo priporočamo. Stane samo 3 Din.

Za otroke je novo tiskana lepa povestica s slikami

„Francek, zbiratelj“.

Stane en izvod samo Din 1:50.

Vsem častilcem sv. Petra Klaverja toplo priporočamo knjižico
Življenje svetega Petra Klaverja.

Cena Din 1:50. Naroča se: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.